

Bryssel den 27.2.2017
COM(2017) 120 final

**RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPEISKA UNIONENS
REVISIONSRÄTT, RÅDET OCH EUROPAPARLAMENTET**

Medlemsstaternas svar på Europeiska revisionsrättens årsrapport för 2015

{SWD(2017) 101 final}

INNEHÅLL

1. INLEDNING	1
2. SAMMANFATTNING AV MEDLEMSSTATERNAS SVAR	1
2.1. DE BAKOMLIGGANDE ORSAKERNA TILL FELEN OCH HUR DE ÅTGÄRDAS	1
2.2. EU-BUDGETENS RESULTAT	5
2.3. UPPFÖLJNING AV REVISIONSRÄTTENS REKOMMENDATIONER TILL MEDLEMSSTATERNA. 8	
3. SLUTSATS	9
BILAGA I: KONSOLIDERADE RESULTAT FÖR ALLA MEDLEMSSTATER FÖR DEN GEMENSAMMA JORDBRUKSPOLITIKEN OCH POLITIKEN FÖR EKONOMISK, SOCIAL OCH TERRITORIELL SAMMANHÅLLNING	10

1. INLEDNING

När Europeiska revisionsrätten (revisionsrätten) offentliggjorde sin årsrapport för budgetåret 2015 den 13 oktober 2016 informerade kommissionen omedelbart medlemsstaterna om de uppgifter i rapporten som avser förvaltningen av de gemenskapsmedel som de ansvarar för, i enlighet med budgetförordningen¹. Medlemsstaterna uppmanades också att besvara ett frågeformulär med fokus på tre huvudsakliga teman:

- 1) Transaktionernas korrekthet på EU:s stora utgiftsområden med delad förvaltning, med särskild inriktning på grundorsakerna till felen.
- 2) Genomförandet av EU:s budget med särskild inriktning på kopplingen mellan å ena sidan EU:s prioriteringar i Europa 2020-strategin för smart och hållbar tillväxt för alla och de nationella prioriteringarna och, å andra sidan, resultat på projektnivå vid delad förvaltning.
- 3) Uppföljning av revisionsrättens rekommendationer till medlemsstaterna.

Denna rapport ger en sammanfattning av medlemsstaternas svar. Den åtföljs av ett arbetsdokument från kommissionens avdelningar som i detalj redogör för medlemsstaternas svar.

2. SAMMANFATTNING AV MEDLEMSSTATERNAS SVAR

2.1. DE BAKOMLIGGANDE ORSAKERNA TILL FELEN OCH HUR DE ÅTGÄRDAS

Medlemsstaterna fick en lista med 19² exempel på de viktigaste bakomliggande orsakerna till fel avseende laglighet och korrekthet i EU:s utgifter, och ombads att ange deras relevans genom att dela upp dem i kategorierna ”mycket relevant”, ”relevant i de flesta avseenden”, ”delvis relevant” och ”ej relevant” (*”fully relevant”, ”relevant in most respect”, ”relevant in some respect”, ”not relevant”*). Exempelen grundades på konstateranden som gjorts av revisionsrätten och kommissionen samt på reservationer i de årliga verksamhetsrapporterna från de berörda generaldirektoraten inom kommissionen under en tvåårsperiod.

En sammanställning av svaren för den gemensamma jordbrukspolitiken och sammanhållningspolitiken finns i **tabell 1**, som visar de fyra viktigaste uttalandena, som medlemsstaterna har bedömt vara antingen ”mycket relevant” eller ”ej relevant”. En översikt av medlemsstaternas svar finns i **diagram 1** och **diagram 2** i **bilaga 1**.

¹ Artikel 162.5 i förordning (EU, Euratom) nr 966/2012.

² Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 114.

Tabell 1 – Den viktigaste bakomliggande orsakerna till felen i den gemensamma jordbrukspolitiken och sammanhållningspolitiken enligt medlemsstaternas svar

Uttalanden som medlemsstaterna ofta anser vara "mycket relevanta"	Uttalanden som medlemsstaterna ofta anser vara "ej relevanta"
• Uttalande 17 "Behovet av fler initiativ för att säkerställa en verklig förenkling för stödmottagarna och programmets genomförande" (15 medlemsstater – BE, BG, CY, DE, EE, EL, ES, FI, FR, HU, LU, PT, RO, SE, UK) • Uttalande 1 "Reglernas antal och komplexitet och överreglering" (9 medlemsstater – AT, CZ, DE, EL, ES, FI, FR, LU, SE) • Uttalande 11 "Behovet av ökade kunskaper: riktad utbildning och utveckling och tillämpning av detaljerat metodologiskt stöd och rådgivning för nationella och regionala myndigheter och slutmottagare" (8 medlemsstater – BE, BG, CY, EE, EL, PL, RO, SK) & uttalande 18 "Kunskaps- och erfarenhetsutbyten och spridning av god praxis på nationell nivå och/eller EU-nivå om förbättringar av vanliga svagheter, brister och fel (8 medlemsstater BE, CY, EL, LU, PT, RO, SK, UK) <u>med samma viktning</u> • Uttalande 12 "Det behövs mer eller bättre resurser och uppbyggnad av administrativ kapacitet" (6 medlemsstater – ES, HR, IT, PT, RO, SK)	• Uttalande 2 "Tillämplig EU-lagstiftning har inte införts korrekt i den nationella lagstiftningen" (24 medlemsstater – BE, BG, CY, DE, DK, EE, EL, ES, FI, FR, HR, HU, IE, IT, LT, LU, MT, NL, PT, RO, SE, SI, SK, UK) • Uttalande 10 "Sanktionsmekanismer när regler inte följs är otillräckliga eller så finns det få sanktioner om åtaganden inte fullgörs" (21 medlemsstater – AT, BG, CY, DE, DK, EE, EL, ES, FI, FR, IE, LT, LU, MT, NL, PT, RO, SE, SI, SK, UK) • Uttalande 7 "Systemet för identifiering av jordbruksskiften (LPIS) är inte bra nog och inte uppdaterat" (17 medlemsstater – BE, BG, DE, DK, ES, FI, FR, HU, IE, LT, LU, NL, PL, SE, SI, SK, UK) • Uttalande 16 "Ändringar till följd av nya regelverk eller förfaranden införs inte i tillräcklig grad och får därför ingen större effekt på orsaken till felen" (16 medlemsstater – AT, BG, CY, DE, DK, EL, ES, FR, IE, LT, LU, NL, PT, RO, SE, SK)

En ytterligare analys genomfördes också för vart och ett av EU:s största utgiftsområden. Analysen bekräftar tendenserna i de sammanställda svaren, med undantag för följande:

- För den gemensamma jordbrukspolitiken och sammanhållningspolitiken har medlemsstaterna också givit högst rankning för tillräckliga kunskaper om tillämpningen av reglerna för upphandling och statligt stöd som "mycket relevant" för de bakomliggande orsakerna till felen, och för endast den gemensamma jordbrukspolitiken – för de komplexa reglerna för stödberättigande.
- För sammanhållningspolitiken har medlemsstaterna också givit högsta rankning som "ej relevant" för de bakomliggande orsakerna till felen för bättre användning av information för att upptäcka och korrigera felen.

Medlemsstaterna tillhandahöll exempel på åtgärder för att ta itu med de bakomliggande orsakerna till felen:

i) **Förenkla reglerna**

Flera medlemsstater (t.ex. DE, EL, FR, HR, HU, PT, SE och UK) ansåg att komplicerade regler, den ökande mängden lagstiftning och rättspraxis, rättsliga och redovisningsmässiga skillnader i tolkningen av olika rättsliga bestämmelser, alltför omfattande revisionsdokumentation och för tung administrativ börda, behov av administrativ kapacitetsutveckling samt svårigheter att tillämpa undantag från allmänna rättsliga bestämmelser eller regler är bland de främsta orsakerna till höga risker och fel i EU:s utgifter.

För att komma till rätta med situationen meddelar medlemsstaterna, till exempel CZ, DE, DK, FI, FR, LT, LU, LV, MT, NL, PT, SI, SK, UK, att de fortsätter sina förenklingssträvanden som t.ex.

att minska de nationella reglerna för stödberättigande till ett absolut minimum och undvika överreglering inom ramen för EU:s förordningar, förenklade kostnadsalternativ, engångsbelopp, användning av indirekta kostnader eller enhetskostnader eller genomsnittliga kostnader, schablonbelopp för indirekta kostnader eller enhetsbelopp enligt den rättsliga ramen och tillhörande delegerade akter.

Ett exempel gavs av DE³ som svarade att ”för Europeiska socialfondens operativa program 2014–2020 på federal nivå hade avvecklingssystem för fem riktlinjer framgångsrikt förenklats, så att endast personalkostnader och arvoden fastställs individuellt. Alla övriga kostnader, såsom indirekt förvaltning och materialkostnader avräknas numera genom tillämpning av ett schablonbelopp, utöver personalkostnaderna och arvoden som fastställs individuellt. Inga styrkande handlingar krävs för kostnader som fastställs genom tillämpning av schablonbelopp.”

Det är värt att notera att medlemsstaterna på det hela taget såg förenklingsåtgärderna som en positiv erfarenhet och god praxis.

Medlemsstaterna har fått praktisk erfarenhet med möjligheter till förenkling. Emellertid behövs ytterligare förenkling, särskilt i fråga om att minska den administrativa bördan och mer effektiva kontroller till rimliga kostnader.

ii) Ytterligare förbättring av systemen och främjande av god praxis

Medlemsstaterna fortsätter sina ansträngningar för att förbättra systemen för förvaltning av de europeiska struktur- och investeringsfonderna (ESI-fonderna) genom att fokusera på förebyggande åtgärder och god praxis inom ett stort antal områden, exempelvis följande:

- Utarbeta en genomförandeplan för upphandling, inrätta en särskild rådgivande upphandlingsgrupp och skapa it-system för offentlig upphandling.
- Genomföra förvaltningskontroller och revisioner av systemen (framför allt när det gäller offentlig upphandling och statsstödsregler) före utbetalning av EU:s utgifter och/eller före slutbetalningen, om och när detta är möjligt.
- Genomföra handlingsplanerna, särskilt när det gäller avbrott av betalningsfrister och betalningsinställelser som kan angripa de bakomliggande orsakerna till fel, brister i förvaltnings- och kontrollsystem samt brister i EU:s utgifter.
- Anordna möten med bidragsmottagare, aktörer och lokala myndigheter som är stora mottagare av bidrag och EU-medel för att diskutera gemensamma frågor rörande stödberättigande, offentlig upphandling, statligt stöd och annat, och för att utveckla fallstudier för bästa praxis.

Förhandsvillkor på området för offentlig upphandling och statligt stöd har varit till nytta för införandet av förebyggande åtgärder och bättre system för programperioden 2014–2020.

Medlemsstaterna är förpliktade att säkerställa effektivt fungerande förvaltnings- och kontrollsystem. Det finns dock ett behov av bättre kunskap och expertis, utbyte av erfarenheter och spridning av god praxis på EU-nivå och nationell nivå.

iii) Stärka kapaciteten för förebyggande och korrektur

Flera medlemsstater (t.ex. AT, BE, CY, LU, IE, PL, PT, SK) betonade vikten av proaktiva åtgärder i den gemensamma jordbrukspolitiken och sammanhållningspolitiken för att förebygga, upptäcka och korrigera, med särskilt fokus på till exempel fortbildning, omfattande vägledning och detaljerade checklistor samt borttagande av villkor som är svåra att uppfylla eller kontrollera. Andra åtgärder omfattar möten mellan behöriga nationella och regionala myndigheter å ena sidan

³ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 250.

och projektansvariga och berörda parter å den andra (bland annat för att diskutera förvaltning och drift av ESI-fonderna, regler om stödberättigande osv.), och ett system för riskbedömning som gör det möjligt att koncentrera kontrollerna på riskfyllda utgiftskategorier. När det gäller investeringsåtgärder nämns nya datoriserade dubbelkontroller av löpande betalningar och betalningar som redan har gjorts, i kombination med bättre avstämning av geografisk information i ansökan om stöd och den information som samlats in vid besöken på plats.

Flera medlemsstater (t.ex. CZ, LT, LV, NL, RO och SI) nämnde inom ramen för GJP genomförandet av fel-handlingsplaner som regelbundet skickas till kommissionen. FR påpekade att EGFJ:s och EJFLU:s handlingsplaner bidrar till hanteringen av vissa risker och de underliggande orsakerna till fel.

Vissa medlemsstater visade på förbättringar av deras förebyggande kapacitet som har skräddarsytt för programperioden 2014–2020. Till exempel PL⁴ angav att för sammanhållning ”har kommissionen genomfört en mekanism för att presentera årliga utgiftsdeklarationer tillsammans med en förvaltningsförklaring och en årlig sammanfattning av slutrapporter från kontroller och inspektioner, vilket har bidragit till intensifierade kontroller före offentliggörandet av utgifter i årsrapporter”.

Erfarenheterna har lett till större kapacitet i fråga om förebyggande och korrektur och bättre it-funktioner som gör kontrollerna effektivare.

iv) Riskanalys

Vissa medlemsstater (t.ex. BG, DE, FR, MT, NL) förklarade att riskbedömning och riskanalys är en kontinuerlig process som bör ta hänsyn till olika kontroll- och revisionsresultat för att framför allt identifiera grundorsakerna till fel.

PL⁵ hänvisade till ”förhandsbedömning med avseende på verifierbarhet och kontrollerbarhet för specifika åtgärder i programmen för landsbygdsutveckling 2014–2020. Det hänvisades till kommissionens riktlinjer i fråga om Åtgärdernas verifierbarhet och kontrollerbarhet: Bedömning av risker för fel. Vid bedömningen togs hänsyn till praxis, erfarenheter och kontrollresultat från den föregående programperioden”.

Cypern⁶ svarade i fråga om sammanhållning att ”en metod har utvecklats som tar hänsyn till bedömningen av de risker som identifierats och som leder till effektiva, förebyggande och proportionella åtgärder för bedrägeribekämpning”.

För ESF nämnde ES⁷ att en riskanalys och ett system för bedrägeribekämpning har tagits i bruk som består av ett instrument för självbedömning för att identifiera och åtgärda risker i fråga om EU:s utgifter för perioden 2014–2020. HU⁸ påpekade också att de förvaltande myndigheterna utför en bedömning av risken för bedrägerier på en årlig basis i enlighet med kommissionens riktlinjer.

Medlemsstaterna ansåg att det är omöjligt att undvika mindre fel till en rimlig kostnad.

Riskanalysmetoder bidrar till bättre riktade kontroller och resurser. Det är dock omöjligt att undvika mindre fel till en rimlig kostnad.

v) Förhållandet mellan underlag för utbetalning och uppskattad felnivå i EU:s utgifter

⁴ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 355.

⁵ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 357.

⁶ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 189.

⁷ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 448.

⁸ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 279.

Det finns en stor variation i medlemsstaternas svar beträffande förekomsten av ett samband mellan grund för betalningar (kostnadsersättning och rättigheter) och felnivån i EU:s stora utgiftsområden.

Flera medlemsstater hävdade att ett sådant förhållande föreligger. T.ex. påpekade Irland⁹ att förhållandet mellan underlag för utbetalning och felnivån är uppenbart. I de fall då betalningarna är mer statiska, t.ex. i områden där beräkningarna grundar sig på rättigheter som inte varierar mycket över tiden, är felfrekvensen låg. I mer komplicerade system, t.ex. sådana som omfattar inlämnande av information som fakturor och kvitton som underlag för betalning, är risken för att fel uppstår mycket högre. Erfarenheterna från ESF visar att ju komplexare grunden och reglerna för betalning är, desto större är risken för fel i samband med sådana betalningar. När det gäller Eruf ökar felnivån däremot när det finns en betydande fördröjning mellan genomförandet av projektet och certifieringen.

Andra medlemsstaterna hade olika ståndpunkter i fråga om jordbruks- och sammanhållningspolitiken. LV¹⁰ t.ex. angav att felnivån är beroende av typen av projekt snarare än av utgifterna. Stödåtgärder av investeringstyp medför en betydligt större risk för fel än direktstöden/arealstöd, eftersom genomförandet av investeringsstöd är komplext, omfattande och utdraget och bygger på genomförandet av invecklade, minutiösa kontroller som gör det personalintensivt.

Medlemsstaterna har mycket olika åsikter om de eventuella relationerna mellan underlagen för betalningar (kostnadåterbetalning och rättigheter) och felnivån.

2.2. EU-BUDGETENS RESULTAT

Medlemsstaterna tillhandahöll exempel på kopplingar mellan EU:s prioriteringar i Europa 2020-strategin (inbegripet Horisont 2020) och nationella prioriteringar. De nämnde också åtgärder för att uppnå synergieffekter och komplementaritet mellan ESI-fonderna och nationella program. Slutligen lades i medlemsstaternas svar särskild tonvikt på kopplingarna mellan EU:s politiska prioriteringar och EU-finansierade projekt, och alla därmed sammanhängande resultatnriktade system och övervakningsinsatser.

i) Kopplingen mellan EU:s politiska prioriteringar och nationella prioriteringar

Flera medlemsstater (t.ex. CY, CZ, EL, FR, HU, IE, LU, MT, PT, PL, SI, SK, UK) förklarade att partnerskapsavtalen beskriver varje lands utvecklingsbehov och innehåller en sammanfattning av de viktigaste resultat som förväntas för varje utvalt tematiskt mål (som ska omsätta målen i Europa 2020-strategin), i enlighet med EU-lagstiftningen. Avtalen koncentrerar också resurser till ett begränsat antal politikområden som bidrar till Europa 2020-strategins mål. Denna inriktning är säkerställd genom en ”meny” av elva tematiska mål som direkt omsätter målen i Europa 2020-strategin. Detta garanterar en koncentration av medlen på viktiga teman och maximerar därmed effekten av EU:s investeringar.

Ett stort antal medlemsstater, inklusive CZ, CY, DE, DK, EL, FR, HU, IE, LT, RO, SI, gav mer detaljerade svar om R&D programmen och deras resultat samt om kopplingar mellan EU:s prioriteringar och nationella prioriteringar, och därmed sammanhängande samstämmigheter med Horisont 2020.

T.ex. påpekade IE¹¹ att nationella forsknings- och innovationsprioriteringar anges i forskningsprioriteringprogram (RP) som sträcker sig över femårsperioden 2013–2017. Strategin utvecklades under perioden 2011–2012 och påverkades kraftigt av de nya ämnesområdena och

⁹ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 290.

¹⁰ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 304.

¹¹ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 290.

strukturen för Horisont 2020. Därför har medlemsstaternas och EU:s program i hög grad anpassats efter varandra.

Medlemsstaterna gav också exempel på synergier mellan EU-program och nationella program. Exempelvis nämnde CY¹² att en bättre samordning och största möjliga samverkan mellan alla fonderna främst nås genom arbetet i styrgruppen för strategisk planering och övervakning. Synergi och komplementaritet mellan de europeiska struktur- och investeringsfonderna och de nationella programmen uppnås eftersom alla åtgärder som får stöd från de europeiska struktur- och investeringsfonderna eller från nationella resurser ingår i sektorsvisa nationella strategier (t.ex. den digitala strategin, strategin för avfallshantering, strategin för anpassning till klimatförändringar etc.).

Medlemsstaterna har åtagit sig att skärpa inriktningen på kopplingen mellan EU:s politiska prioriteringar såsom Europa 2020-strategin eller Horisont 2020 och de nationella prioriteringarna.

ii) Koppla samman EU-finansierade projekt och EU:s politiska prioriteringar

Flera medlemsstater, bland annat DE, PT och UK påpekade att EU:s rättsliga ram för programperioden 2014–2020 krävde en koppling mellan EU:s prioriteringar och användningen av ESI-medel. Målen fastställs i partnerskapsavtalen och de operativa programmen för varje europeisk struktur- och investeringsfond. Medlemsstaterna, till exempel PT, nämnde också att vissa tematiska områden som R&D, sysselsättning och social integration bidrar till EU:s prioriteringar.

DE¹³ betonade särskilt att alla strategier för vart och ett av Erufs operativa program utgår från att delstaten ska öka sitt bidrag till smart och hållbar tillväxt för alla i Europa och bidra till de gemensamma målen för ESI-fondernas bidrag. De tematiska mål och investeringsprioriteringar som fastställs i varje delstat har redan kopplats till Europa 2020-strategin. Aktivitetsindikatorer har införts på projektnivå. Eftersom varje prioriterat område och varje åtgärd är en del av ett utvärderings-/genomförandesystem som uppfyller särskilda målvärden, t.ex. resultatindikatorer, finns det en automatisk koppling till Europa 2020-målen. Det är (i princip) därför som inga ytterligare mätsystem har införts/kommer att införas.

RO¹⁴ svarade att de operativa program som finansieras från de europeiska struktur- och investeringsfonderna 2014–2020 i huvudsak har utarbetats med hänsyn till målen i Europa 2020-strategin, de landsspecifika rekommendationerna och relevanta sektorsstrategier.

EU:s politiska prioriteringar, såsom Europa 2020-strategin, är kopplade till EU-finansierade projekt främst genom den resultatram som fastställs i partnerskapsavtalen och de operativa programmen.

iii) De EU-finansierade projektens resultatnriktade system

Flera medlemsstater (t.ex. AT, DE IE, FR, LU, SI, SK och UK) påpekade att programmets och projektens resultatnriktning har fastställts enligt de rättsliga kraven för perioden 2014–2020. De hänvisar till identifiering av en sund interventionslogik för varje programutformning så att de

¹² Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 191.

¹³ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 253.

¹⁴ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 402.

specifika mål som ska uppnås kopplas till finansiella indikatorer, utfallsindikatorer och resultatindikatorer, med utgångsvärden, delmål och mål. Det förblir emellertid svårt att säkerställa konsekvens i resultatrelaterad terminologi.

Medlemsstaterna uttryckte olika åsikter om värdet av att inrätta mål på alla genomförandenivåer. Till exempel angav CZ¹⁵ att indikatorer har fastställts, inom ramen för programplaneringen, för varje specifikt mål, för att se till att utfall och resultat som är direkt kopplade till programmets mål är mätbara, och att i allmänhet egentligen föredrar att främst inrikta sig på sambandet mellan kvantifierade indikatorer och resultatindikatorer, snarare än att kontrollera resultatindikatorer på projektnivå. Med tanke på resultatindikatorernas art är det ofta svårt att övervaka och utvärdera dem i detalj.

AT¹⁶ svarade att det finns en koppling till nationella bestämmelser och att en koppling på projektnivå däremot skulle innebära mer byråkrati.

DE¹⁷ förklarade att indikatorerna mäter om målen har uppnåtts, med hjälp av resultatindikatorer på projektnivå och resultatindikatorer på programnivå. Inga resultatindikatorer fastställs på projektnivå (i enlighet med de relevanta rättsliga grunderna). Resultatindikatorer visar alla förändringar i situationen och mäter regelbundet den relativa andelen. Det är inte möjligt att göra detta för enskilda projekt. Det antas att det krävs ett visst antal projekt innan ändringar blir kännbara och det är möjligt att mäta dem. Därför bedöms klassiska resultatindikatorer bara på programnivå.

Medlemsstaternas attityder förändras mot resultatenriktning, och de strävar efter att införa resultatramar. Detta garanterar att EU:s program och projekt får effekter på många olika sätt och på flera olika nivåer. Det förblir emellertid svårt att säkerställa konsekvens i resultatrelaterad terminologi.

iv) Övervakning

I allmänhet sätter medlemsstaterna övervakningen av resultatenriktade system i ett större perspektiv med hänvisning till förhandsbedömningar vid utarbetandet av partnerskapsavtal och operativa program och/eller till andra utvärderingar, studier och konsekvensbedömningar som planeras för perioden 2014–2020. Deras svar understryker också flera hänvisningar till pågående och regelbunden utvärdering och kontinuerlig övervakning av att de allmänna och specifika målen uppnås och (de gemensamma) utfalls- och resultatindikatorerna uppfylls. Vissa medlemsstater (t.ex. DE, FR, PL) nämnde också att de satt upp mål och milstolpar för 2023.

Flera medlemsstater hänvisade dessutom till vissa bestämmelser som skulle stärka tillförlitligheten hos data för att övervaka uppnåendet av politiska mål under perioden 2014–2020, såsom obligatorisk användning av gemensamma indikatorer med utgångsvärden, delmål och mål, och EU-omfattande enhetliga mätstandarder.

BE¹⁸ svarade att systemet för övervakning av det operativa program *Wallonia-2020.EU* syftar till att övervaka uppnåendet av indikatorernas mål. Dessutom har delmål fastställts för att övervaka framstegen när det gäller de resultat som kan leda till att målen nås. Slutligen ingår det i den vallonska planen, som godkänts av övervakningskommittén den 11 december 2015, att det ska genomföras utvärderingar för att bedöma hur målen för varje axel har uppnåtts (med särskilt fokus på sysselsättning).

¹⁵ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 204.

¹⁶ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 124.

¹⁷ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 254.

¹⁸ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 132-133.

FR¹⁹ angav att övervakning av resultat för ERUF kommer att genomföras på projektnivå, och övervakningen av resultaten kommer att ske på makronivå utgående från de specifika mål som ska uppnås. Bestämmelserna omfattar inte övervakning av resultatindikatorer på projektnivå. För ESF kommer övervakningen av projektens utfall och resultat att ske på projektnivå.

Slutligen kan ett exempel nämnas, ur ett organisatoriskt perspektiv, nämligen från HU²⁰, som har en särskild grupp för övervakning och utvärdering som övervakar indikatorer, strategis-index och övergripande krav i övervaknings- och informationssystemen, samt en central enhet för övervakning som bland annat övervakar resultatindikatorer på månatlig basis i samarbete med förvaltningsmyndigheterna.

Medlemsstaterna undersöker hur man kan övervaka EU-finansieringens inverkan på framsteg och resultat på kort, medellång och lång sikt.

2.3. UPPFÖLJNING AV REVISIONSRÄTTENS REKOMMENDATIONER TILL MEDLEMSSTATERNA.

Medlemsstaterna svarade nästan enhälligt att de har infört system för uppföljning av revisionsrättens rekommendationer i dess årsrapporter och särskilda rapporter. Vissa medlemsstater har förklarat att revisionsrättens och kommissionens rekommendationer ska övervakas av de behöriga myndigheter som ansvarar för förvaltningen av EU-medel, inbegripet attesterande organ och revisionsorgan. Uppföljningsprocesserna varierar:

DK²¹ angav för EGJF och EJFLU att Danish Agrifish Agency sedan 2012 systematiskt har följt upp alla rekommendationer från revisionerna. Förvaltningen underrättas varje kvartal om utvecklingen, och kan vidta lämpliga åtgärder. De berörda enheterna tar även emot rapporter, särskilda rapporter osv. för kännedom, även om de inte innehåller särskilda rekommendationer för Danmark.

DE, IE och LU noterade att revisionsrättens rekommendationer har följts upp genom olika forum på EU-nivå, som anordnats av kommissionen, eller under strukturerade bilaterala möten med kommissionen. LU och SE meddelade att revisionsrättens rapporter och rådets tillhörande slutsatser behandlas i rådets arbetsgrupper.

PT²² svarade att ett informationssystem för närvarande håller på att utarbetas. Det ska innehålla all information om kontroller/revisioner avseende fondmedel, liksom resultaten av dessa kontroller och revisioner. Detta system kommer att användas för att följa upp eventuella rekommendationer och korrigera de fel som upptäckts.

När det gäller gränsöverskridande uppföljning på nationell nivå anger DE²³ att de berörda federala och regionala organisationerna regelbundet tillsammans diskuterar de vanligaste orsakerna till fel, och möjliga lösningar. Detta omfattar också inrättandet av tematiska federala och regionala arbetsgrupper om revisionsrättens konstateranden om dessa är systematiska och av transregional karaktär (t.ex. expertgruppen för offentlig upphandling och statligt stöd i europeiska struktur- och investeringsfondernas revisionsmyndighet).

¹⁹ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 245.

²⁰ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 283-284.

²¹ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 215.

²² Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 386.

²³ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 255.

Slutligen påpekade AT²⁴ att i princip inga rekommendationer lämnas till enskilda medlemsstater i revisionsrättens årliga respektive särskilda rapporter. Beskrivningar av resultaten är ofta mycket allmänna och inte inriktade på en särskild medlemsstat eller ett visst program eller en viss åtgärd. Detta gör uppföljning svårare. För Eruf i vart fall ges lämplig uppföljning till enskilda konstateranden som gjorts vid revisionerna.

Medlemsstaterna har åtagit sig att följa upp revisionsrättens rekommendationer, men det förekommer stora variationer i systemen och förfarandena för uppföljning.

3. SLUTSATS

Kommissionen har åtagit sig att fortsätta att samarbeta intensivt med medlemsstaterna i riktning mot lägre felnivåer, förbättrad ekonomisk förvaltning och mervärde för EU:s budget.

Medlemsstaterna visar i sina svar att de känner till den viktigaste bakomliggande orsakerna till felen och har åtagit sig att fortsätta att arbeta för att säkerställa effektivt fungerande förvaltnings- och kontrollsystem. Medlemsstaterna åtgärdar de bakomliggande orsakerna till felen genom att utnyttja olika möjligheter till förenklingar och stärka sin förebyggande och korrigerande kapacitet, bland annat på grundval av tillvaratagna erfarenheter, ökad IT-användning, datautvinningsverktyg och riskhanteringsmetoder. Medlemsstaterna genomför vid behov också handlingsplaner, om vilka de regelbundet rapporterar till kommissionen. Förhandsvillkor, inte minst på områdena för offentlig upphandling och statligt stöd, har också fastställts för förebyggande åtgärder och bättre system för programperioden 2014–2020.

Svaren bekräftar att medlemsstaterna tillämpar en flerårig kontroll- och revisionscykel och att korrigerande åtgärder kan vidtas ända fram till slutet av programperioden. I samband med detta framhöll Polen²⁵ att den årliga felprocent som beräknats av revisionsrätten bör ses mot bakgrund av den fleråriga karaktären av EU:s insatser (bl.a. finansiella korrigeringar och återvunna belopp). Medlemsstaterna ansåg också att det är omöjligt att undvika mindre fel till rimliga kostnader.

Medlemsstaterna har åtagit sig att säkerställa en koppling mellan EU:s politiska prioriteringar för smart och hållbar tillväxt för alla och de nationella prioriteringarna. Dessa svar visar att EU:s prioriteringar beaktas när nationella politiska riktlinjer utarbetas och utvecklingen styrs, samt vid genomförandet av nationella åtgärder, t.ex. i linje med de landsspecifika rekommendationerna.

Årets svar visar att EU:s politiska prioriteringar är kopplade till EU-finansierade projekt främst genom den resultatram som fastställs i partnerskapsavtalen och de operativa programmen som avtalats mellan kommissionen och medlemsstaterna. Medlemsstaternas attityder förändras i riktning mot ett fokus på resultat i deras ansträngningar tillhandahållande av resurser för införandet av en ram av övergripande mål, särskilda mål och operativa mål. Detta garanterar att EU:s program och projekt får effekter på många olika sätt och på flera olika nivåer. Det förblir emellertid svårt att säkerställa konsekvens i resultatrelaterad terminologi. Därför bör fokuseringen på genomförande av EU:s budget fortsätta.

Medlemsstaterna har slutligen åtagit sig att följa upp revisionsrättens rekommendationer, men det förekommer stora variationer i systemen och förfarandena för uppföljning.

²⁴ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 126.

²⁵ Arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, s. 469.

BILAGA I: KONSOLIDERADE RESULTAT FÖR ALLA MEDLEMSSTATER FÖR DEN GEMENSAMMA JORDBRUKSPOLITIKEN OCH POLITIKEN FÖR EKONOMISK, SOCIAL OCH TERRITORIELL SAMMANHÅLLNING

Diagram 1 – Huvudsakliga orsaker på EU:s stora utgiftsområden sorterade efter ”mycket relevant”

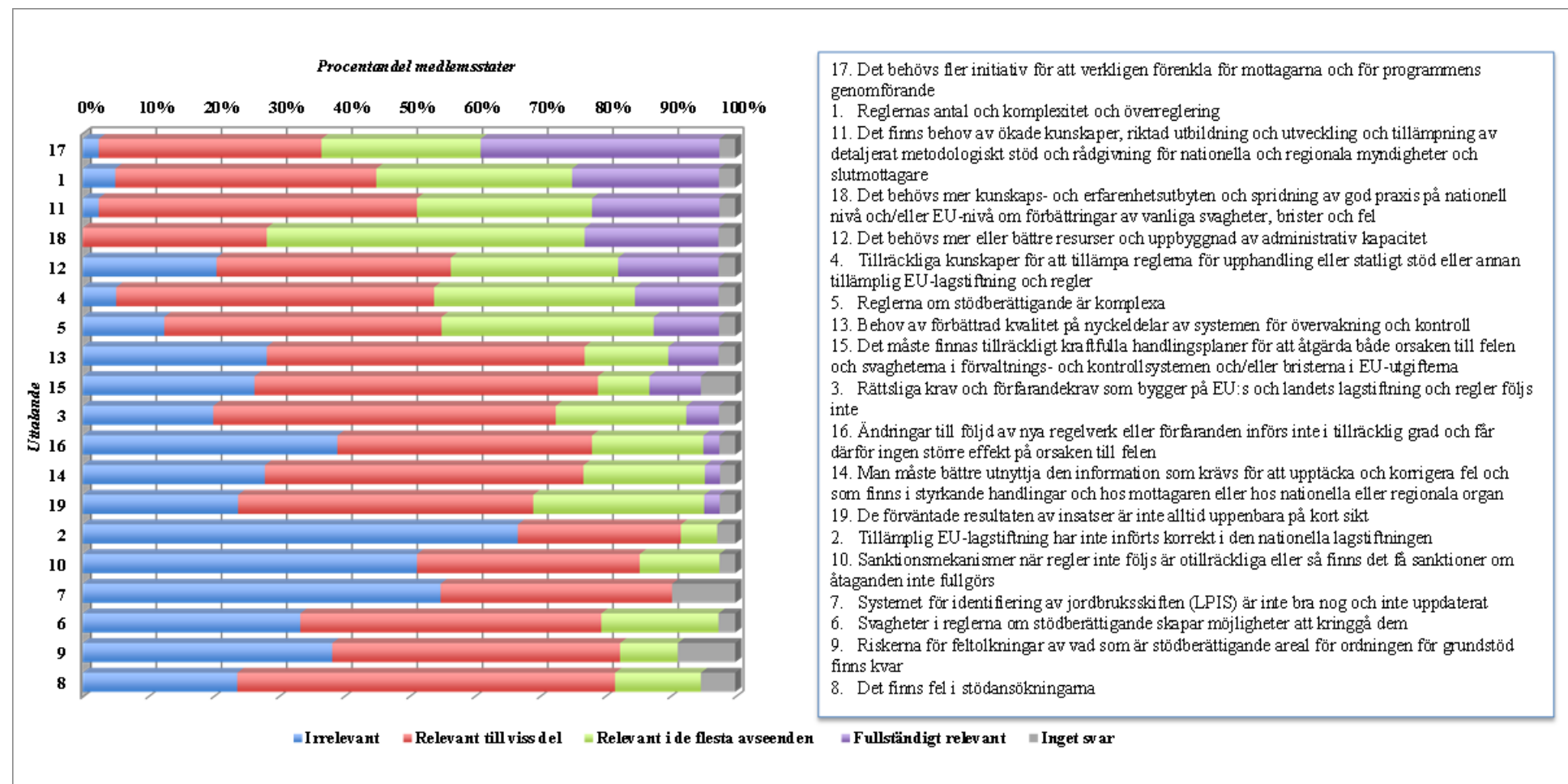

Diagram 2 – Huvudsakliga orsaker på EU:s stora utgiftsområden sorterade efter "ej tillämpligt"

